

Steaua țării

Vasile Alecsandri

Cunoșteam odată
Un om rătăcit,
Cu mintea furată
De-un gând strălucit.
El se-namorase de-o stea zâmbitoare
Și-i închina astfel vorbe rugătoare:

„Dalbă stelișoară
A lui Dumnezeu!
Dulce surioară
Sufletul meu!
Crezi că veșnicia fără de simțire
Plătește-un fierbinte minut de iubire?

Crezi tu că departe
De acest pământ
Ai avea tu parte
De-un amor mai sfânt,
Mai mare, mai gingaș, mai vrednic de tine
Decât adorarea ce-ai născut în mine?

O! floare cerească!
Dacă s-ar putea
Ochii-ți să privească
În inima mea,
Ar afla atâtea simțiri iubitoare
Ce cresc l-al tău nume ca florile-n soare,

Cât vreo lume altă
Nici ai mai dori,
Ci din bolta naltă
Mi te-ai coborî,
Ca s-auzi concertul de armonii line
Ce-mi răsună-n suflet și șoptesc de tine!”

Apoi sta-n uimire
La ceruri privind;
Plângea cu mâhnire,
Suspina zâmbind,
Și când, despre ziuă, fugea blânda noapte,
Îi părea c-aude în cer aste șoapte:

„Eu a țării mele

Sunt lucinda stea!
De poți, între ele,
Vină de mă ia.
Fă-te geniu falnic, fă-te șoim de munte
Ca s-ajungi la mine și l-a țării frunte!"